

Της Χριστίνας Παυλίδου

Σχόλιο Γιώργου Νούτσου... "Οι αρετές και τα μειονεκτήματα της φυλής μας"... Κι επειδή το ψάρι βρωμάει απ το κεφάλι, θα το επανατοιοθετούσα, σαν "οι αρετές και τα μειονεκτήματα των εκαστοτε κυβερνητικών μορφωμάτων", που διαχρονικά έχουν εμποτίσει τους πολίτες με τον δικό τους τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς... Δεν επιστρέφει φόρους το Κράτος; δεν πληρώνω κι εγώ... Δεν τιμωρεί τον κλέφτη και καταχραστή; με ωθεί κι εμένα μέσα απ την ατιμωρησία στη λογική της αρπαχτής... Εξαθλιώνει με τις πολιτικές του την κοινωνία, με τροχοδρομεί στις ράγες της κοινωνικής εξέγερσης και της ακατάσχετης βίας... και πάει λέγοντας...

Όλα αυτά ευκολοτερα θα μεταλλάσσονταν σε συμπεριφορές τύπου Ιαπωνίας, αν υπήρχαν άλλα πρότυπα συμπεριφοράς !!! κι εμείς οι Έλληνες, που πέρα απο πάθη και μειονεκτήματα, έχουμε και μύρια όσα πλεονεκτήματα, αξιοσύνη και φιλότιμο, είναι βέβαιο πως θα αγκαλιάζαμε και θα αντιγράφαμε συμπεριφορές αλληλεγγύης, συναδελφικότητας

και αλτρουισμού με πολύ μεγάλη ευκολία...Καλή ανάγνωση...

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΚΕΦΙΑ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

[της Χριστίνας Πουλίδου](#)

<http://www.protagon.gr/?i=protagon.el.8emata&id=6541>

Οι Γιαπωνέζοι ξέραμε ότι είναι πειθαρχημένοι, ακαταπόνητοι, αγέλαστοι και ότι αποτελούν το χαρακτηριστικό δείγμα της έννοιας «ρουτίνα». Δεν ξέραμε, ότι η έμφυτη συλλογικότητά τους είναι ισχυρότερη από την προστασία της ατομικότητας. Και αυτή η επίγνωση, που έγινε ορατή όταν χτύπησε τη χώρα τους η τριπλή τραγωδία (ο σεισμός, το τσουνάμι και η έκλυση ραδιενέργειας) ήταν το θετικό, αισιόδοξο και αξιοζήλευτο μήνυμα που συνόδευσε τις εικόνες απ' την καταραμένη χώρα - ήταν το μήνυμα της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, του αλτρουισμού, αυτό που φώτιζε τις μαύρες εικόνες του σπαραγμού και της οδύνης.

Οι επισημάνσεις αυτές είναι επώδυνες επειδή ασυναίσθητα εμπεριέχουν το στοιχείο της σύγκρισης. Η δική μας χώρα - που την αγαπάμε, την πονάμε και καμαρώνουμε γι' αυτήν - περνά τη δική της τραγωδία. Η ελληνική τραγωδία, ασφαλώς δεν έχει τα στοιχεία της αστάθμητης και ανυπερβλήτης εξωτερικής απειλής, όμως διαχέει μια βαθειά υπαρξιακή αγωνία που αγγίζει τον κάθε πολίτη. Μια συμπαγής εθνική ακεφιά έχει κατακλύσει τη χώρα, καθώς το παρόν είναι άχαρο και το μέλλον αόρατο και σε τούτη τη βαρειά περιρρέουσα ατμόσφαιρα βλέπουμε την κοινωνία να αναπροσαρμόζεται καταφεύγοντας στους κανόνες της ζούγκλας.

Η μέχρις εσχάτων μάχη για την προστασία των «κεκτημένων», η εκκωφαντική έλλειψη αυτογνωσίας, η διαρκής άσκηση σε μια διπλή γλώσσα (από το «που είναι το κράτος;» ως το «δεν θα μου πεί το κράτος εμένα»), η υστεροβουλία και τελικά η βαθειά, ακατάλυτη και

ανίατη έλλειψη εμπιστοσύνης - προς την πολιτεία αλλά και τον συμπολίτη - είναι τα εθνικά μας χαρακτηριστικά που αναδύονται σε τούτη τη δύσκολη ώρα.

Στις σπαρακτικές εικόνες που μεταδόθηκαν προ μηνός από την τραυματισμένη Ιαπωνία, είδαμε τον κόσμο να στήνεται σε ουρές εφενός ζυγού για τα απαραίτητα ψώνια του, είδαμε ανθρώπους σε καταυλισμούς να τεμαχίζουν μια ρυζοκροκέτα για να την μοιραστούν τέσσερις, είδαμε τον πληθυσμό ενός πλημμυρισμένου χωριού να περιμένει τις βάρκες της σωτηρίας έχοντας διαμορφώσει τόσες ομάδες όσες και οι βάρκες, είδαμε τους πελάτες ενός σούπερ-μάρκετ να ξαναβάζουν τα ψώνια τους στα ράφια επειδή υπήρχε διακοπή ρεύματος και δεν λειτουργούσαν τα ταμεία, είδαμε τέλος σε ένα άδειο μπακάλικο τρεις πελάτες να παίρνουν από ένα μπουκάλι νερό (μολονότι υπήρχε μια ντουζίνα) γιατί αυτό συνέστησε ο ιδιοκτήτης, ο οποίος εξάλλου κράτησε τις ίδιες τιμές...

Με άλλα λόγια είδαμε ένα λαό που συμπεριφέρεται με αξιοπρέπεια, που δεν έχει λόγο να μην εμπιστεύεται τον διπλανό του και που σέβεται τους κανόνες της συλλογικότητας, γιατί ο καθένας αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος μιας ευρύτερης οντότητας. Φυσικά και μπορούμε να προβλέψουμε, σχεδόν βλέπουμε ζωντανές τις εικόνες του πλιάτσικου, της κλωτσοπατινάδας και του λυντσαρίσματος που θα εκτυλίσσονταν σε αντίστοιχες συνθήκες στη χώρα μας - γιατί ήδη βλέπουμε τα δείγματά τους να εκδηλώνονται σε ηπιότερες δυσκολίες.

Η χώρα μας σήμερα βιώνει μια κρίση δημοκρατίας, που είναι απότοκος της οικονομικής κρίσης. Από τη μια πλευρά στέκουν οι πολίτες, που ενεργούν με νευρικότητα, προτάσσουν το ατομικό συμφέρον και είναι δεξιότεχνες στη χρήση μιας διπλής γλώσσας. Από την άλλη είναι η πολιτεία, που δεν έχει δώσει δείγματα δικαιοσύνης στη διαχείριση της κρίσης - όλοι οι πολίτες δεν είμαστε ίσοι, κάποιοι βρίσκονται αενάως σε μια καλύτερη θέση και δεν θίγονται, όσες κρίσεις και αν ξεσπάσουν στη χώρα. Οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι είναι το φρέσκο αίμα που ρουφά διαχρονικά ο βρυκόλακας του ελληνικού δημοσίου, είναι η κοινωνική ομάδα που τροφοδοτεί συστηματικά τον εθνικό προϋπολογισμό, η «ελαστική» παράμετρος σε ένα πρόγραμμα λιτότητας. Όλοι οι άλλοι είναι στο απυρόβλητο, διαχρονικά και με μικρές εξαιρέσεις. Τι κι αν φωτογραφήθηκαν οι πισίνες, τι κι αν κατεγράφησαν τα σκάφη, τι κι αν διαπιστώθηκε ότι πολλοί κρατούσαν διπλά βιβλία - είδαμε, ακούσαμε, πληροφορηθήκαμε ότι επεβλήθησαν κυρώσεις, ότι κάποιοι κλήθηκαν να πληρώσουν, ότι αποκαταστάθηκε μια ανωμαλία;

Αφού λοιπόν η πολιτεία αντιμετωπίζει με «δύο ταχύτητες» τους πολίτες και οι πολίτες με τη σειρά τους δεν υπολήπτονται την πολιτεία. Η καταπάτηση, η ματαίωση και η παραβίαση του «περί δικαίου» αισθήματος της κοινωνίας, οι αλληπάλληλες στρεφοδικίες της πολιτείας και η διαρκής διολίσθησή της προς την αναθεώρηση «παγίων» αρχών, έχουν τραυματίσει βαθειά τη συνείδηση του πολίτη και έχουν τροφοδοτήσει την ατομικότητά του.

Ο Βαν Ρομπάου είπε τις προάλλες στην Αθήνα, πως τα προγράμματα λιτότητας έχουν αποτελέσματα όταν οι πολίτες αντιλαμβάνονται ότι αντιμετωπίζονται «δίκαια». Ο γάλλος σοσιαλιστής βουλευτής Ζ.Κ.Καμπαντελί παρατήρησε επίσης πως «χωρίς εμπιστοσύνη δεν υπάρχει ανάπτυξη». Η διάγνωση με άλλα λόγια έχει γίνει - θα ακολουθήσει η θεραπεία, ή θα οδηγηθούμε κατευθείαν στη νεκροψία;